

Kotohira

Kotohira

S Station

H Kotohira Park Hotel

1 Supermarkt Marunaka Kotohira

1 Kanamaru-za

During the Edo era, there were many theaters, markets, lotteries, and sumo contests to entertain the pilgrims. Built in 1835, the Kabuki theater is the oldest in Japan. Inside, go backstage to see the ingenious wooden mechanism used to rotate the scenery.

1 O-mon

The main attraction of this small town is the Kotohira-gu Shrine, more usually called Kōpira-san, built at the top of the steep-sided Mount Zozu at a height of 521m. It is dedicated to kami Omono-nushi-Mikoto, protector of sailors and fishermen. This is appropriate enough, since Kōpira was originally Kumbhira, the Hindu crocodile god of the River Ganges, and was imported as a deity from India well before the ninth century, when Kōbo Daishi chose the shrine as the spot for one of his Buddhist temples. For one thousand years Kōpira-san served as both a Buddhist and Shinto holy place and was so popular among the Japanese that those who could not afford to make the pilgrimage themselves either dispatched their pet dogs, with pouches of coins as a gift to the gods, or tossed barrels of rice and money into the sea, in the hope that they would be picked up by sailors, who would take the offering to Kōpira-san on their behalf. When the Meiji Restoration began in 1878, Shinto took precedence, and the Buddhas were ousted from the shrine, along with Kōpira, who was seen as too closely associated with the rival religion. While there are no representations of Kōpira at the shrine today, an open-air gallery decorated with pictures and models of ships serves as a reminder of the shrine's original purpose, and the Chinese flavour of some of the buildings hints at the former Buddhist connection.

To reach the main temple, you must climb 785 stone steps. Shaded by cherry and other trees, the way is

lined with stands selling candy, stone lanterns, and votive tablets.

The first notable landmark on the long climb is Ō-mon, a stone gateway that leads to Hōmotsu-kan, where the collection of treasures is pretty underwhelming for such a major shrine. Nearby you will find five traditional-sweets vendors at tables shaded by large white parasols. A symbol of ancient times, the vendors (the Gonin Byakushō – Five Farmers) are descendants of the original families that were permitted to trade within the grounds of the shrine.

2 Homotsu-kan
Treasure Hall

3 Takahashi Yuichi-kan
From the three museums only this one, displaying the striking paintings of the nineteenth-century artist Takahashi Yuichi, is really worth the entrance fee.

4 Omote-shoin
This serene reception hall is built in 1659. Its delicate screen paintings and decorated door panels (fusuma) by the celebrated artist Okyo Maruyama (1733–95) are classified as Important Cultural Assets: tigers, herons, flowers, and birds, and Chinese sages in mountain landscapes. They're so precious you have to peer through glass into the dim interiors to see them. At the rear of the complex is a series of wall-panel paintings of crimson camellias by local artist Takubo Kyoji.

5 Asahi-no-Yashiro
This is the grand Asahi-no-Yashiro, Shrine of the Rising Sun. Built in 1837, this large hall is dedicated to the sun goddess Amaterasu, and is noted for its ornate wood-carving of flora and fauna and is topped with a green copper roof.

Amaterasu is in de Japanse mythologie de godin van de zon. Haar volledige naam is Amaterasu-ō-mi-kami hetgeen betekent: glorieuze godin die in de hemelen schijnt of doorluchtige die de hemelen doet schijnen. Zij wordt als een directe voorouder van de Japanse keizerlijke familie beschouwd. Tot 1945 werd zij als stammoeder vereerd; de spiegel waarmee ze wordt afgebeeld, is het

embleem van het Japanse keizerlijk huis.

Amaterasu werd, terwijl oergod Izanagi zich aan het reinigen was na een bezoek aan de onderwereld, geboren uit zijn linkeroog. Amaterasu werd de heerseres van de Hoge Hemelse Vlakten, de "Takamagahara", en zij kreeg het heilige kralensnoer van Izanagi. Haar belangrijkste broers zijn de god van de maan, Tsukuyomi, voortgekomen uit het rechteroog en de stormgod Susanoo, die uit de neus van Izanagi ontstond.

Susanoo was echter jaloezie op de status van zijn zuster en kwam in opstand. Hij wilde bij zijn moeder, Izanami, in Yomi gaan wonen en weigerde over de wateren te heersen. Izanagi verstootte Susanoo hierom. Susanoo wilde daarna nog afscheid nemen van zijn zus, die zich, omdat ze bang was dat haar broer haar domein wilde innemen, met een boog en twee kokers vol pijlen verschanste.

Zoals veel mythologieën kent ook de Japanse mythologie de legende dat de zon op een dag verdween. De legende lijkt gebaseerd op de zonsverduistering, een verschijnsel dat op de primitieve mens een overweldigende indruk gemaakt moet hebben. Het kan ook verwijzen naar de winterevening wanneer de dagen het kortst zijn. De erotische dans die in het verhaal wordt opgevoerd is waarschijnlijk een restant van oude vruchtbaarheidsriten, die de groei en bloei door het licht van de zon weer op moesten wekken.

De broer van Amaterasu, Susanoo, daagde zijn zuster voor zijn vertrek uit voor een wedstrijd. Hij wilde bewijzen dat hij de machtigste was. Wie de meeste nakomelingen kon voortbrengen was de winnaar. Amaterasu kon het zwaard van haar broer in drie stukken breken en er verscheen een nevel uit haar mond, waarop drie godinnen verschenen. Susanoo pakte de vruchtbaarheidskralen die Amaterasu om armen en haren droeg, hij kauwde ze fijn en schiep op deze manier vijf mannelijke goden. Omdat de drie goden uit het zwaard van Susanoo voortkwamen werden zij als zijn

schepselen gezien maar dat betekende dat de vijf goden die uit de parels ontstonden aan Amaterasu werden toegerekend. Zij was dus de winnaar Susanoo negeerde de uitslag van de wedstrijd en richtte in zijn woede schade aan op de aarde, waarbij hij niet alleen de rijstvelden van zijn zuster vernielde maar ook haar tuin en tempels. Hij wilde een pony en wierp het karkas door het dak van de heilige weefzaal. Daarmee verbrak hij een belangrijk taboe want de pony was een heilig dier dat aan de zonnegodin was gewijd. Wakahiru-Me, de jongere zuster van Amaterasu, zat in de weefzaal toen dit gebeurde. Een metgezel van Amaterasu stierf van angst en zichzelf vluchtte en verstopte zich daarop in een grot. Nu de godin van het licht zich had verborgen werd de wereld in duisternis gedompeld. De andere goden konden haar niet verleiden om weer naar buiten te komen. De godin van de dageraad en de lach, Ame-no-Uzume had een idee. Zij hing een spiegel vlak bij de ingang van de grot aan een boom en riep de andere goden bij elkaar. Ze haalden de haan die de dageraad aankondigt maar het kraaien kon Amaterasu niet naar buiten lokken. Ame-no-Uzume voerde vervolgens op een omgekeerde rijstton een sacrale erotische dans uit. Dat maakte de andere goden erg opgewonden en zij gingen lachen. Door het geluid van de voeten op de ton en het gelach van de goden werd Amaterasu nieuwsgierig en zij keek door een kier naar buiten. Men zei tegen haar dat de goden blij waren om te mogen kijken naar iemand die nog mooier was dan zijzelf. Toen ze dat met eigen ogen wilde zien, hield één van de goden haar de spiegel voor, zodat ze haar eigen spiegelbeeld zag. Daarvan schrok ze zo dat de andere goden haar uit de grot konden trekken. Zij nam op aandringen van de goden haar plaats aan de hemelen weer in. De aarde werd weer verlicht door de zon. Susanoo werd door de goden voor straf verbannen naar het land der stervelingen.

6 Hongu

The thatched-roof main shrine was built in 1879 and forms the center of Kōpira-san's daily activities. Priests and their acolytes in traditional robes rustle by along a raised wooden corridor linking the shrine buildings. Visitors bow deeply, clap their hands, toss their coins and sigh with relief on

reaching here, but the hardy, and truly faithful, trudge on up a further 583 steps to the Oku-sha.

6 Hongu

7 Ema-dō

This hall displays plates and pictures of ships, battleships and even space rockets whose crews sought the protection of the shrine. The commendations extend to one from Japan's first cosmonaut, a TV journalist who was a paying passenger on a Russian Soyuz launch in 1990.

Interestingly, a real mini submarine is also on display.

8 Oku-sha

This inner shrine, located almost at the top of Zozu-san, sports a rather cartoonish stone carving of the long-nosed demon Tengu on the side of a cliff.

De oorsprong van de tengu ligt mogelijk in verhalen over de Hindoe-god Garuda. De naam tengu is afgeleid van de Chinese demon tiāngōu, dat Hemelse hond betekent. Over hoe Tengu's eruit zien bestaan veel verschillende verhalen en ideeën. Zo worden ze afgebeeld van enorme vogels tot meer menselijke wezens met vleugels, en variaties daartussen zoals mens-vogel hybriden. Soms worden ze afgebeeld met mantels van veren of bladeren en ze dragen vaak een klein, zwart hoedje.

In de oudste verhalen over de Tengu werden ze nog neergezet als kwaadaardige geesten en demonen. In deze verhalen zijn ze vijanden van het boeddhisme, die onheil en oorlog brengen en monniken proberen van het goede pad af te doen dwalen of zelfs te ontvoeren. Rond de 17e eeuw veranderde de houding tegenover Tengu's, en werden ze steeds vaker neergezet als beschermgeesten. Wat wel altijd consequent is gebleven is dat Tengu bekendstaan om hun vechtkunsten en het feit dat ze graag streken uithalen. Ze kunnen grappen die ten koste gaan van henzelf niet waarderen.

Tengumaskers zijn zeer populair in een aantal streken. In de stad Numata is er een berg met een altaar waar Japans grootste tengumasker te vinden is. In het boeddhisme en bijgeloof kunnen Tengu zowel een positieve als negatieve rol spelen. Sommigen zien hen als demonen en bringers van het kwaad, terwijl

anderen hen meer als beschermgeesten zien.

Onsoorten

Tengu worden doorgaans onderverdeeld in twee soorten. De Karasu-tengu (kraaitengu) of koppa-orkonoha-tengu zijn de oudste Tengus. Ze duiken reeds op in Japanse folklore uit de achttiende eeuw. Deze Tengu lijken qua uiterlijk nog wel het meest op een vogel, hoewel er ook verhalen zijn waarin ze een hondachtig uiterlijk hebben. Karasu-tengus kunnen zowel vliegen als lopen. Van de twee tengu-soorten zijn de Karasu-tengu veruit het gewelddadigst. Ze zijn zeer bedreven in het gebruik van wapens, en staan daarom ook wel bekend als de krijgers onder de tengu. Verder zijn ze erg territoriaal en kunnen gewelddadig optreden tegen iemand die hen kwaad maakt. Hun woede kan zo groot worden dat ze zelfs een heel gebied kunnen terroriseren, maar ze kunnen zich ook op bepaalde individuen richten. Soms delen ze hun kennis over wapens met mensen. Volgens volksverhalen zouden enkele van de beste zwaardvechters van Japan door Tengu zijn getraind, waaronder de historische held Minamoto-no-Yoshitsune. Karasu-tengu kunnen zowel mannelijk als vrouwelijk zijn. De Hanadaka-tengu of Daitengu daarentegen zijn een meer recente variant op de Tengu. Deze Tengu hebben een meer menselijk uiterlijk, met een rode huid en een enorm lange neus (welke is afgeleid van de snavel van de Karasutengu). Ze hebben vleugels op hun rug, zijn groter dan een mens, en erg gespierd. Deze Tengu staan ook bekend als de leiders van de tengu-clans. Ze dragen doorgaans houten sandalen, tengu-geta genaamd. Hanadaka-tengu zouden volgens de volksverhalen erg wijs zijn en die wijsheid graag tonen aan anderen. Ook zouden ze net als de karasu-tengu enkele van de beste krijgers van Japan hebben getraind. Verder zijn Hanadaka-tengu geobsedeerd door discipline en respect. In tegenstelling tot de Karasu-tengu gebruiken ze niet snel geweld, maar halen wel streken of practical jokes uit met mensen die hen kwaad maken. Volgens een verhaal daagde een jongen eens een tengu uit met de bewering dat hij door een holle bamboestengel in de hemel kon kijken. Brandend van

nieuwsgierigheid bood de Tengu de jongen zijn mantel van onzichtbaarheid aan in ruil voor de stengel. Toen hij ontdekte dat hij bedrogen was, nam de tengu wraak door de jongen in een ijsskoude rivier te laten vallen.